

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **T. N.**, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o námitce podjatosti soudkyně Městského soudu v Praze JUDr. Miroslavy Hrehorové ve věci vedené pod sp. zn. 1 Ad 23/2018,

t a k t o :

Soudkyně Městského soudu v Praze JUDr. Miroslava Hrehorová **není vyloučena** z projednávání a rozhodnutí věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 1 Ad 23/2018.

O d ů v o d n ě n í :

[1] U Městského soudu v Praze je vedeno řízení o žalobě žalobkyně ze dne 24. 8. 2018 ve věci výše uvedené; věc byla přidělena v souladu s rozvrhem práce soudkyni JUDr. Miroslavě Hrehorové. V návaznosti na zaslání informace o řízení žalobkyně dne 23. 1. 2019 vznesla písemnou námitku podjatosti ve vztahu k jmenované soudkyni. Podjatost dovozuje s ohledem na chování jmenované soudkyně a na způsob vedení řízení ne jenom ve věci žalobkyně, ale i ve věcech důchodového pojištění celkem. Dle žalobkyně má soudkyně evidentně osobní zájem na výsledku řízení, lze se důvodně domnívat, že zneužívá své pravomoci ke získání neoprávněné výhody pro sebe a je odměňována za vydání příznivého rozhodnutí pro ČSSZ. Tomu dle žalobkyně nasvědčuje celá řada nepřímých důkazů a jsou dány objektivní pochybnosti o její nepodjatosti; zneužívá vágnosti zákonů, ve prospěch svých zájmů užívá každou možnost k tomu, aby znemožnila uplatnění práv účastníka, včetně reality, že čas pracuje proti důchodcům; tím snižuje právní úroveň státu, což dopadne na každého občana. O tom, že dle žalobkyně soudkyně nemá dobrou pověst, svědčí některé příspěvky získané z různých internetových blogů. Dále poukazuje na to, že v předchozích věcech rozhodoval v jejich případech soudce JUDr. Tichý, s nímž souhlasí. Požaduje, aby v její věci rozhodl nestranný soudce schopný se s její věcí řádně a odborně vypořádat.

[2] K vzneseným námitkám se vyjádřila soudkyně JUDr. Miroslava Hrehorová s tím, že námitku považuje za nedůvodnou; sama nemá k účastníkům řízení ani k projednávání věci žádný vztah a ani žádný zájem na výsledku věci.

[3] Dle § 8 odst. 1 s. ř. s. „[s]oudci jsou vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučení jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech“.

[4] Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu plyne, že nestrannost soudce je především subjektivní psychickou kategorií, jež vyjadřuje vnitřní vztah soudce k projednávané věci. Při posuzování námitky podjatosti je však třeba nestrannost vnímat i z hlediska objektivního, tzn. zkoumat, zda skutečně existují objektivní okolnosti, jež vyvolávají oprávněné pochybnosti o nezájatosti soudce v konkrétním případě. Jak se k této otázce vyjádřil Ústavní soud, vyloučení soudce z projednávání a rozhodování ve věci má být založeno nikoliv jen na skutečně prokázané podjatosti, ale již tehdy, jestliže lze mít pochybnosti o jeho nepodjatosti; při posuzování této otázky je tedy třeba učinit úvahu, zda – s ohledem na okolnosti případu – lze mít za to, že by soudce podjatý mohl být (viz náleze ze dne 27. 11. 1996, sp. zn. I. ÚS 167/94, N 127/6 SbNU 429). Otázka podjatosti nemůže být ve všech případech postavena zcela najisto, nicméně rozhodovat o této otázce je nutno vždy na základě existujících objektivních skutečností, které k subjektivním pochybnostem osob zúčastněných na řízení vedou. K vyloučení soudce z projednávání a rozhodnutí věci však může v zásadě dojít teprve tehdy, když je evidentní, že vztah soudce k dané věci, účastníkům nebo jejich zástupcům dosahuje takové povahy a intenzity, že i přes zákonem stanovené povinnosti nebudou moci nebo schopni nezávisle a nestranně rozhodovat (srov. náleze ze dne 3. 7. 2001, sp. zn. II. ÚS 105/01, N 98/23 SbNU 11).

[5] Rozhodnutí o vyloučení soudce z důvodů uvedených v § 8 s. ř. s. totiž představuje výjimku z ústavní zásady, podle níž nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci s tím, že příslušnost soudu i soudce stanoví zákon (čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Tak, jak zákon tuto příslušnost stanovil, je tato zásadně dána, a postup, kterým je věc odnímána příslušnému soudci a přikázána soudci jinému, je nutno chápat jako postup výjimečný.

[6] Žalobkyně opírá svou námitku podjatosti soudkyně pouze o ryze spekulativní tvrzení, dílem založené na ničím nepodloženém osočování jmenované soudkyně a dílem na její rozhodovací činnosti, ke které má obecně výhrady. Žádný jiný konkrétní důvod pro námitku podjatosti vůči ní nevznikla.

[7] Nejvyšší správní soud námitky žalobkyně nepovažuje za důvod možné podjatosti. Předně je třeba uvést, že soudce je právní profesionál, jehož ústavní jakožto i mravní povinností je dbát o nezávislé a nestranné rozhodování. V daném případě Nejvyšší správní soud neshledal, že by vyvstaly objektivní ani subjektivní okolnosti, které by zavadávaly důvod pochybovat o nepodjatosti soudkyně JUDr. Miroslavy Hrehorové.

[8] S přihlédnutím ke shora uvedeným důvodům soud rozhodl tak, že JUDr. Miroslava Hrehorová není vyloučena z projednávání a rozhodnutí věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 1 Ad 23/2018.

P o u ě n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. února 2019

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu